

mandene, ikke fundet Betænkkelighed ved tillige at give dem Myndighed til at affige Kjendelser, naar Parterne ere enige om at ønske dette.

Ved Gjenindsættelsen af Vandsynsmændene for de mindre offentlige Vandløb vandt Tanken om en gennemført Adskillelse af disse Vandløb og Hovedvandløbene, der allerede tidligere var kommen tilorde i Udvalget, fornyet Styrke. Man fremhævede de praktiske Ubequemmeligheder, der fulgte af, at Sogneraad og Synsmænd, Amtsraad og Landvæsenkommissioner skulde af Forslagets felles Paragrafer udfølge de Bestemmelser, som særlig vedkom enhver af dem, ligesom paa den anden Side de paagjældende Private vilde have at arbejde med et Lovstof, som var gennemvævet med Regler, der vare dem uvedkommende, og hvoraf de ikke uden Besvær vilde udfinde de Forfkrifter og de Autoriteter, som havde Interesse for dem. Et Underudvalg blev nebfat med det Hverv at forelægge Udvalget et Udkast til den nævnte Adskillelse. Men efterat Underudvalget havde tilendbragt sin Opgave, blev det klart, at de to Affnit maatte indeholde en saadan Mængde af Gjentagelser, at Forslaget derved vilde blive besværet og vidtløftiggjort i en anden Retning udover, hvad Udvalget kunde anse for tilraadeligt. Man mente derfor at burde blive staaende ved Lovforslaget og indskrænke sig til at raade Bod paa de ansførte Ulemper, saavidt som dette kunde naaes ved en skarper Deling af de forskellige Materier. Til den Ende har man foreslaaet Regulativets Uffattelse udfondret fra Vandløbenes Regulering, hvormed det i Virkeligheden Intet har at gjøre. Medens Regulativet er en Indregistrering eller Protokollering af de for Vandløbene gjældende Vilkaar og Regler, er Reguleringen derimod en ved Synsmænd eller Landvæsenkommissioner med en Slags judiciel Virkning truffen Afgjørelse af disse Vilkaar og Regler, der kun forsaavidt har noget Berøringspunkt med Regulativet, som det jævnlig vil hælde, at man ved dets Redaktion bliver opmærksom paa Mangler og Ufuldkommenheder, som man deraf tager Anledning til at søge afhjulpne ved Regulering. Skjøndt Regulering og Bedligholdelse paa lignende Maade ere ganske uafhængige Materier, har man dog i det Slægtsskab, der nødvendig maa være tilstede mellem mangfoldige af de herhenhørende Regler, vedrørende Arbejders Udførelse, Byrvers Fordeling m. v., fundet en antagelig Grund til at bevare den i Forslaget fulgte Forbindelse. Derimod synes det klart, at Affnittet om Vandværkers Anlæg naturligt hører sammen med det ensartede om Vandværkers Nedlæggelse og derfor bør henføres til dette og fjernes fra Reguleringen, hvormed det kun har en tilfældig Sammenheng.

Et andet Punkt, der har været Gjenstand for særlig Overveelse, er den Indskydelse, som Forslaget — ganske vist heri følgende det i den nuværende Lovgivning anviste Spor — tildeeler de kommunale

Bestyrelser. Den rette Opfattelse af de Vandløbene vedrørende Rettsforhold turde være den, at disse Rettsforhold efter deres Væsen ere af privatretlig Natur. Mellem et Vandløb, der helt flyder paa en enkelt Mands Grund og følgerlig udelukkende er hans Naadighed undergivet, og paa den anden Side Vandløb, der bære et større Antal Eiendomme, er der i Virkeligheden ingen anden Forskjel end den, der følger af det større Antal Interesserede. Af det naturlige Interessent-selskab, der bestaar mellem disse, flyder for den Enkelte visse Rettigheder og Byrder, som række udover hans Eiendoms Grændser, men Vandløbet bliver ikke derved en offentlig eller kommunal Sag; de med samme forbundne Interesser ere altid knyttede til en bestemt paavifelig Kreds af private Personer og vedkommer ikke Andre eller Publikum i det Hele. Den simpleste Udvikling synes nu at være, at dette naturlige Interessentsskab gennem Organisation og Vedtagter udbanddes til et Iobundet. Denne Vej er vor Lovgivning imidlertid ikke gaaet. Den har valgt at stille de kommunale Myndigheder i Spidsen for de paagjældende Interessentsskaber og gjøre dem til Repræsentant, delvis til Hætte, over de felles Interesser. Trods de Indvendinger, der imod denne Ordning kunne reises, ikke blot fra de paagjældende Interessenters Side, men ogsaa og ikke mindst fra de kommunale Kassers Standpunkt og fra Senfynet til de kommunale Bestyrelser Overbebyrdelse, miskjendes det dog ikke, at gode praktiske Grunde støtte den saaledes indslaaede Vej, og at der paa denne Maade er vundet Resultater, som maaste vanskeligt havde ladet sig opnaa, naar Alt havde været overladt til det private Initiativ. Men om det omfanlede kommunale Formynderskab saaledes end i sin Tid har været paa sin Plads og endnu ikke lader sig undvære, har Udvalget dog paa forskellige Punkter ment at burde drage de virkelig Interesserede, Sagens rette Parter, noget nærmere til disse Sagers Afgjørelse og derigennem forny Bevidstheden om, at det dog tilfids er private og ikke offentlige Rettsforhold, om hvis Ordning der her er Tale.

Man har i den Henseende lagt mindre Vægt paa de Benævnelser, Forslaget giver Vandløbene. At de kaldes „offentlige“ kan formentlig ingen Betænkkelighed vække, da Lovforslaget selv forklarer denne Betegnelse som et Udtryk alene for den eiendommelige Rolle, der under Navn af Tilfyn er tildeelt de kommunale Autoriteter. Og forsaavidt det i Udvalget har været under Omtale, at forandre Navnene til henholdsvis Amts- og Sognevandløb, synes dette som en Tilknættning netop til de kommunale Inddelinger ikke at svare til Senfigten. Udvalget er derfor blevet staaende ved Forslagets Benævnelser, men har søgt den ansførte Tanke gennemført i Indholdet af de paagjældende Bestemmelser. De af Udvalget foreslaaede Endringer til §§ 3, 4, 8, 15, 16, 28,